07/06/2019

“Κι ο Τούρκος, Τούρκος ήτανε, μα τα παιδιά μας πήγαιναν στην εκκλησία”

/ Ομογένεια

Η ομιλία του Νικολάου Μπάκου κατά την περίοδο του “Σχολικού Ζητήματος” στα Τίρανα.

Ένας από τους σημαντικότερους σταθμούς της ντόπιας ιστορίας μας, αποτελεί αδιαμφισβήτητα η αντίσταση των Δεροπολιτών και ειδικά των Δερβιτσιωτών στο γνωστό μέχρι των ημερών μας, “Σχολικό Ζήτημα”. Όλο αυτό το διάστημα προσπαθούμε να συλλέξουμε όσο το δυνατόν περισσότερα αρχεία για τις απεργιακές κινητοποιήσεις εκείνης της δύσκολης περιόδου.

Η καθολική “εξάπλωση” της απεργιακής διάθεσης μπορεί να προβληθεί αβίαστα με την ακόλουθη ομιλία του ζευγίτη (αγρότη) Νικολάου Μπάκου από τη Δερβιτσάνη. Μετά μεγάλης πυγμής και θάρρους δε δίστασε να σταθεί ως άλλος μάρτυρας μπροστά σε πολιτικούς και ηγέτες του τότε Αλβανικού Βασιλείου και να απευθύνει προς όλους αυτούς μια βαρύγδουπη ομιλία, η οποία όπως θα διαπιστώσετε ιδίοις όμμασι, πηγάζει από τα βάθη της πολυπαιδεμένης καρδιάς του.

Τέτοιου είδους ομολογίες σπανίζουν επί των ημερών μας. Μια προσφώνηση, η οποία είχε τη δυναμική ενός απλοϊκού και συνάμα έξυπνου προεστού, μιας και ο Νικόλαος Μπάκος συμμετείχε στην αποστολή των προεστών όλης της Β. Ηπείρου, για την επαναφορά των ελληνικών γραμμάτων στα σχολεία μας.

Ωστόσο, ύστερα από αυτή του την κάθετη στάση, ο ίδιος όπως και άλλοι αγωνιστές, υπέστη τις τρομερές συνέπειες της αλβανικής ηγεμονίας.

Σας παραθέτουμε αυτούσια την ομιλία του ενώπιον των αρχών της πρωτευούσης των Τιράνων:

«Δεν ξέρω ο μαύρος πολλά γράμματα και να σας κουβεντιάσω σαν η αφεντιά σας, (κατευθύνθηκε προς τους βουλευτές). Είμαι Δροπολίτης στον κάμπο, άσπρισαν τα μαλλιά μου και ζάρωσε η μπάλα μου δουλεύοντας στα αγαλίτικα, για να μεγαλώσω τη φαμίλια μου με ντέρτια και πολλά σικλέτια.

Οι αγάδες κάθονται στο Κάστρο με τις κυράδες τους, τρώνε και πίνουν και γλεντάνε, κι εμείς οι έρμοι δουλεύομε γι' αυτούς χρόνια τόσα... **Όμως, όλα τα χρόνια είχαμε τις εκκλησίες μας και τα σχολεία λεύτερα.**

Λεύτερα μάθαιναν γράμματα ελληνικά τα παιδιά μας, οι παππούδες μας, οι πατεράδες μας, εμείς οι ίδιοι στον καιρό μας. **Κι ο Τούρκος, Τούρκος ήτανε, μα τα παιδιά μας πήγαιναν στο σχολείο και στην εκκλησία λεύτερα και μάθαιναν ελληνικά γράμματα. Ενώ τώρα, αντί να πάμε καλύτερα όπως λέει και η αφεντιά σας, όλο και χειρότερα πάνομε.** Φόρους πληρώνομε, και χαΐρι δεν βλέπομε. Κλέφτες ποτές δεν ήμασταν στη Δρόπολη και κλέφτες θέλησε να μας βγάλει πέρσι ο κιαρκοκομαντάντης του Κάστρου, ήσυχα καθόμαστε και δεν το καταλαβαίνετε...

Και δεν συλλογιέστε ψίχα αφέντες, πως θα γράψομε στην Αμερική και Αυστραλία και Νότιο, που δεν ξέρουν λέξη αρβανίτικα; Είναι όλο μπόφκιες αυτά που μας λέτε και από μπόφκιες έχομε χορτάσει ως τώρα. Πουθενά ως τώρα δεν έχομε βρεί το δίκιο μας. Πήγαμε πέρσι τέτοιον καιρό να βαρέσομε τελιόγραφο στο βασιλιά για τα σχολεία μας και μας βάλατε φυλακή το μουχτάρη του χωριού, όχι αφέντες δεν θα ανοίξομε τα σχολεία μας, αν δεν βάλετε όπως όλα τα χρόνια και ελληνικούς δασκάλους».

Πηγή: dervitsani.gr / Himara.gr | Ειδήσεις απ' την Βόρειο Ήπειρο